

Paul van Loon
MaanMysterie

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1 *Weerwolfkriebels*

'Wrow!'

Dolfje Weerwolfje rent door het Weerwolvenbos.

Hoog boven de bomen staat de volle maan.

Dolfje houdt erg van die maan.

Alleen met volle maan kan hij een weerwolfje zijn.

Drie nachten achter elkaar.

Dolfje klimt op een heuveltje en rekt zich uit.

Net of hij nog een beetje dichterbij de maan is en dat voelt fijn.

'Wrow-ow-ow!'

Zijn weerwolfhuil galmt door het Weerwolvenbos.

Wedden dat iedereen mij hoort, denkt Dolfje.

Opa weerwolf.

Leo.

En misschien Noura...

Hij kijkt omhoog en opeens krijgt hij een raar gevoel in zijn buik.

Weerwolfkriebels.

Er is iets aan de hand deze nacht.

De lucht is paars, met sluiers van gele strepen.

Zoiets heeft Dolfje nog nooit gezien.

Hij krabt met een klauw op zijn witbehaarde kop en kijkt naar de maan.

Wat ziet die er gek uit vandaag!

Heel anders dan anders.

Hij draait in het rond.

Steeds harder.

Dolfje wrijft in zijn ogen.
De maan is helemaal veranderd.
Even heeft hij de vorm van een hart met spitse
wolfsoren.
Een vuurrood hart waar vlammen uit slaan.
De kriebels in Dolfjes buik worden erger.
Hij moet blijven kijken.
Er is een witte flits.
Net of er een foto gemaakt wordt.
Het lijkt of de maan een gezicht krijgt.
Dolfje ziet ogen.
Hij voelt zijn hart hevig kloppen.
Een warme gloed trekt door zijn lijf.
Noura!
De weerwolfkriebels worden erger.
Ze kietelen aan de binnenkant van zijn buik.
Dolfje moet ervan giechelen.
Hoe kan dat nou?
Ik ken Noura al zo lang.
Ze is mijn beste vriendin.
Waarom heeft de maan haar gezicht?
Waarom denk ik dan opeens zo...
Zo met kriebels in mijn buik aan haar?
Wat gek!
Wat is dit wat ik voel?
Dan klinkt er in de verte een kreet.
'Jo-de-la-wraaaw!'
Wat krijgen we nou? denkt Dolfje.
Jodelt daar iemand?

Wie is dat?
Struiken ritselen.
Er klinken zware voetstappen.
Klos, klos...

2 KLOS, KLOS!

Dolfje kruipt weg achter een struik.

Intussen heeft hij nog steeds kriebels in zijn buik.

Die kriebels doen hem denken aan Noura.

Even doet hij zijn ogen dicht.

Hij ziet Noura voor zich.

Haar mooie, spitse oren.

Haar leuke snuit.

Haar zwarte staart.

Wat is ze toch lief, als ze een weerwolfje is.

Maar ook als ze gewoon een meisje is.

KLOS, KLOS!

Verschrikt doet Dolfje zijn ogen open.

Daar staat iemand, vlak bij de struik waar hij achter zit.

Een weerwolf.

Een meisje, dus een weerwolvin.

Heel groot is ze, met brede schouders.

Bijna net zo groot als Leo, Dolfjes grote neef.

Ze heeft vlechten.

En ze draagt een bloes met korte mouwtjes en een rood jurkje met een witte schort.

Aan haar grote weerwolfvoeten zitten hoge bergschoenen.

Geen wonder dat ze zo kloste.
Wrow, dat is een stevige tante, denkt Dolfje.
Om bang van te worden!
De weerwolvin buigt haar kop over de struik en
grijnst.
Ze heeft een bek vol grote glimmende tanden.
'Ha jonkskie.
Goeten dak.
Wie bent jij?'
Verlegen kijkt Dolfje op.
'Huh?'
Ik... ik ben Dolfje.
Dolfje Weerwolfje.'
'Jahoe!' brult plotseling een stem in de verte.
Een grote schaduw valt over Dolfje heen.
BAF!
De aarde dreunt.
Blaadjes dwarrelen.
Aardklonten spatten in het rond.
Witte tanden blikkeren in het maanlicht.

3 Leontien

‘Neefwolfje Dolfje!’ brult een stem.

‘Jij bentst het!’

Een grote weerwolf grijnst in het maanlicht.

Hij draagt een tuinbroek vol scheuren en lapjes.

‘Leo!’ gromt Dolfje.

Zijn grote neef knikt.

‘Jawelles.

Leo bentst het zekers en vast.

En...’

Leo slaat zijn klauwen om de
brede schouders van de
weerwolvin.

‘Raadst eens wie dit ist,
neefwolfje.

Weetst jij het al?’

Nou, zegtst het dan!’

Dolfje komt overeind.

‘Sorry, Leo.

Ik heb haar nog nooit
eerder gezien.’

‘Ha, Leo hebtst haar wel
gezien.

Eerst in de maan.

En daarna in het echie.

Hier, in het

Weerwolversbos.

Ist zij niet moojig?’

Ist zij niet het prachtvolste wezen in het
univerzienum?
Zij ist de bloem der weerwolvers.
En zij heeftst ook de prachtvolste naam:
Le-ontsien!’
‘Leon...tien?’ vraagt Dolfje.
Leo knikt.
‘Ja, dat zegtst Leo: Le-ontsien!
Zij ist niet allenig leukig en lievig, hoor.
Zij kantst heel goed vouwsen!
En ook ontvouwsen.’
‘Vouwen?’ zegt Dolfje.
‘Ja,’ zegt Leo.
‘Zij kantst de mooiste dingen vouwsen.
En die stoptst zij dan in kleinige doosjes.
Heel knapperig ist dat!’
Dolfje ziet hartsjes blinken in de ogen van Leo, als
hij naar haar kijkt.
Hij begrijpt het meteen.
Niet van dat vouwen.
Niet van die doosjes en dingen.
Maar hij begrijpt wel iets anders.
Leo is verliefd.
Op Leontien.
Leo en Leontien!
Dan moet Dolfje weer aan Noura denken.
‘Neefwolfje Dolfje, wat kijktst jij raar,’ zegt Leo.
‘Net of jij hartsjes in jouw oogkijkers hebtst.’
‘Oh, echt?’ zegt Dolfje.

‘Wat gek, want dat zag ik net ook bij jou.
En toen dacht ik: Leo is verliefd!
Op Leontien.’
De weerwolvin giechelt.
Het klinkt een beetje of zij hinnikt als een paard.
‘Oh, wat schatzig, Leo.
Bent jij verliept op mich?’
Dolfje zucht eens.
Nu zijn er twee weerwolven die raar praten.
En allebei praten ze anders!
Leo maakt een sprong in de lucht en klapt boven
zijn kop in zijn klauwen.
‘Jazekers.
Leo ist verliefderig als een jong kalverbeessie.’
Hij gaat op zijn handen staan en maakt een
koprol.
‘Yes, Leo ist verliefderig.
Net als zijn neefwolfje Dolfje!’
‘Wat?’ roept Dolfje en hij wordt vuurrood.
‘Verliefd?
Ik?’

Nee hoor!

Ik...'

Dan zwijgt hij want opeens ziet hij weer Noura's
gezicht voor zich.

'Oeps!' zegt Dolfje.

'Wrow!

Ik denk dat je gelijk hebt.

Ik ben ook verliept.

Ik bedoel verliefd.

Net als jij.

Maar hoe kan dat zo opeens?'

4 Valentijn

Zachtjes zingend loopt Dolfje
door de straat.

‘Noura, Noura...

Ik roep je naam...

Naar de volle maan.’

Hij heeft Leo en Leontien alleen
gelaten in het Weerwolvenbos.

Die twee zaten alleen maar in elkaars ogen te staren.

Met een verliefde glimlach.

Ze wisten niet eens meer dat Dolfje er was.

Ze hoorden niet eens wat hij zei.

Heel irritant, denkt Dolfje.

Wie doet dat nou?

Ik zou zo alleen in Noura’s ogen willen kijken.

Oeps, denkt hij.

Nu doe ik het alweer.

Wat is er toch met mij?

Hij schudt zijn kop.

De straten zijn stil en verlaten.

Gelukkig maar.

Een weerwolf moet rustig over straat kunnen
's nachts.

Niemand mag hem zien.

Hij loopt langs een huis dat er duister uitziet.

De luiken lijken op dode ogen.

In dit huis woont niemand meer.

Het is een huis als een grafsteen.

Dolfje glimlacht.
Het huis van mevrouw Krijtjes staat al lang leeg.
Gelukkig is die enge buurvrouw verdwenen,
ergens in een meer in Schotland.
Niemand heeft ooit nog iets van haar gehoord.
Dolfje loopt snel verder.
Hij wil niet denken aan mevrouw Krijtjes.
Liever denkt hij aan Noura.
Waar zou zij nu zijn?
Thuis, waarschijnlijk.
Nou ja, ik zie haar morgen op school, denkt Dolfje.
Opeens is er een geluid boven hem.
Iets zwarts zwenkt en zwiert in de lichtkring van
de lantaarns.
BAF!
Vlak naast Dolfje ploft een zwarte bundel vodden
op de grond.
Een flits van een bleek gezicht en scherpe tanden.
‘Auw wauw!’ jammert een stem.
‘Wrow! Valentijn!’ roept Dolfje boos.
‘Kun je niet uitkijken waar je vliegt?’
Valentijn krabbelt overeind.
Zijn haar is zwart als een slordige inktvlek.
Hij draagt een lange, zwarte mantel met
bloedrode voering.
Dunne, witte handen steken uit de mouwen.
Valentijn is een vampierjongen.
Hij strijkt met zijn witte hand door zijn
inktzwarte haar.

'Ah, Dolfje Weerwolfje!

Mijn beste vriend, wat goed dat ik jou hier midden in de nacht aantref.'

'Goed?' zegt Dolfje.

'Helemaal niet, Valentijn.

En jij bent helemaal niet mijn beste vriend.

Mijn beste vriend is Timmie.

Bovendien had ik daarnet bijna een hersenschudding door jou!

Valentijn legt de rug van zijn hand tegen zijn voorhoofd en kijkt heel zielig.

Dan wijst hij met zijn andere hand omhoog naar de maan.

'Ach, Dolfje, beste vriend van mij.

Ik kon er echt niets aan doen.

Het kwam door de volle maan.

Die is zo bijzonder deze nacht.

Ik zag er een heel speciaal iemand in.'

Even ziet Dolfje hartjes in Valentijns ogen.

'Wat?' zegt Dolfje verbaasd.

'Zag jij haar ook?'

Valentijn knikt hard.

'Jazeker!

Ik zag haar heel duidelijk.'

Dolfje schudt zijn kop.

'Wat ongelooflijk.

Hoe kan het dat jij haar ook zag?'

Ik dacht dat ik alleen...'
Valentijn knikt en kijkt verliefd omhoog naar de maan.
Hij valt op zijn knieën en drukt zijn handen tegen zijn hart.
'Kijk dan, daar zie ik haar weer.
Valentina, mijn liefste vampiervriendin!'
'Huh?' zegt Dolfje.
'Valentina?
Wie is dat?
In de maan zie ik Noura's gezicht!'
Meteen barst Valentijn in lachen uit.
'Noura?
Ben jij blind, of zo, Dolfje Weerwolfje?
De maan heeft het gezicht van mijn geliefde Valentina.
Dat ziet iedereen toch!'
Nijdig kijkt hij naar Dolfje.
Dolfje haalt zijn schouders op.
'Nou, het spijt me.
Ik zie die Valentina van jou helemaal niet.
Gelukkig!
En nu ga ik naar huis.
Welterusten, Valentijn.'
'Wacht, Dolfje Weerwolfje!' roept Valentijn.
'Wacht!'
Maar Dolfje rent de straat al uit...

5 *Timmie*

Dolfje is weer thuis.
Wat raar! denkt hij.
Eerst Leo en Leontien.
Dan Valentijn en Valentina.
Stom, hoor!
Die maan leek helemaal niet op Leontien.
En ook niet op een Valentina.
Dat is vast een rare vampiermeid!
Ik weet zeker dat ik Noura in de maan zag.
Wat is dit een vreemde weerwolfnacht.
Ik snap er niets van.
Morgenvroeg ben ik weer een jongen.
Dan is alles weer normaal.
En Noura is gewoon weer mijn beste vriendin.
Zonder dat verliefde gedoe dat ik voel.
Want zij is toch wel erg leuk.
En...
'Wrow!
Hou op, Dolfje!'
Boos op zichzelf loopt Dolfje de trap op.
Hij kruipt in zijn bed.
En zodra hij slaapt, droomt hij.
Van Noura...

'Wakker worden, Dolfje.
Kom uit je bed, luilak.
Het is al acht uur.'

Timmie staat naast Dolfjes bed.
Keurig hemd.
Mooie broek.
Zijn beste gympen.
Haren gekamd.
Tanden gepoetst.
Hij ziet er tiptop uit.
Dolfje wrijft in zijn ogen.
De zon schijnt naar binnen door zijn raam.
Dolfje is weer een gewone jongen.
Geen weerwolfhaartje meer op zijn lijf.
Hij kijkt naar Timmie.
'Tjonge, wat zie jij er opgedoft uit, Timmie.
Is het zondag vandaag?
Hoeven we niet naar school?'
Timmie grinnikt.
'Geen zondag.
Wel naar school, natuurlijk.
Maar ik wil er gewoon leuk uitzien.
Straks gaan we voetballen.'
'Voetballen, Timmie?
In die kleren?'
Timmie haalt zijn schouders op.
'Ik sta alleen maar langs de lijn.
Om te kijken naar...'
Opeens wordt hij rood en hij zwijgt.
'Doet er niet toe,' mompelt hij.
'Ik ga naar school, hoor!'
'Nou, rustig maar,' zegt Dolfje.

‘Anders heb je ook niet zo’n haast om naar school te gaan.’

‘Toevallig ga ik graag naar school,’ zegt Timmie.

‘Ik kan niet wachten!’

Zijn ogen glanzen, terwijl hij dat zegt.

‘Al goed,’ mompelt Dolfje.

Blijkbaar is Timmie opeens erg dol op school.

Toch vreemd...